

har et andet indkomstår end kalenderåret. Det ville derfor, hvis der ved sammenligningen kun skulle tages hensyn til den i indkomståret erlagte „gamle“ skat, være helt umuligt at give en almindelig regel for, hvor stor en del af den pålignede skat for skatteåret 1957—58 der skulle sammenlignes med.

Ved fradragets beregning skal kun indkomstskatten til staten og den fælleskommunale udligningsfond tages i betragtning, hvilket har sin årsag i, at kommuneskat og kirkeskat også fremover kan fradrages i indkomsten. Den i § 15, nr. 9) gjorde undtagelse for den kommunale tillægs-skat skønnes ikke at kunne motivere særregler.

På den anden side er reglen en „ansættelsesregel“, således at det fradrag, den hjemler i indkomsten, får virkning også for de kommunale indkomstskatter.

Når reglen er begrænset således, at fradrag kun ydes med det beløb, hvormed de erlagte skatter overstiger den pålignede indkomstskat til staten med tillæg af 25 pct., dog mindst med tillæg af 500 kr., er dette begrundet i praktiske hensyn i forbindelse med den betragtning, at de forhold, der ligger bag reglen, normalt ikke vil spille nogen større rolle, hvor der er tale om et relativt lavt progressionsniveau.

Det vil endelig ses, at formueskatten ikke indrages under reglen, hvilket er en følge af de forhold, der motiverer reglen, og som har deres udspiring i den uheldige virkning, som den fulde ret til fradrag af erlagt indkomstskat har på indkomstskattens progression.

Til § 243.

For de i denne paragraf omhandlede offentligt skiftede dødsboer betegner reglen i § 243 en indskrænkning i den beskatningsadgang, som ellers ville være hjemlet i kapitel 3 og kapitel 9, idet skattepligten kun omfatter den af boet som sådant — derimod ikke af afdøde — erhvervede indkomst eller kapitalvinding, og kun, hvis denne er erhvervet efter 1. januar 1955, selvom boet har bestået forinden dette tidspunkt.

Til § 244.

Efter de nugældende regler skal friaktier, der tildeles et selskabs aktionærer, medregnes i modtagerens skattepligtige indkomst med et beløb svarende til deres pålydende. Disse beløb har således været indkomstbeskattet hos den skattepligtige, og da man ved de foreslåede regler for opgørelsen af den skattepligtige fortjeneste ved aktiesalg og likvidationsudlodninger alene tillader fradrag for

de faktiske anskaffelsesomkostninger, ville der her ved opstå en dobbeltbeskatning, som den foreslåede overgangsbestemmelse tilsigter at afbøde.

Til § 245.

Ved anvendelsen af reglen i § 129, stk. 1, nr. 12, er det en forudsætning, at de erlagte præmier eller bidrag har været fradraget fuldt ud i den skattepligtige indkomst. Efter de til og med skatteåret 1954—55 gældende regler har man imidlertid ikke haft sikkerhed for, at sådant fradrag har fundet sted. Til og med skatteåret 1954—55 har, som omtalt under bemærkningerne til § 15, nr. 3, fradrag for renteforsikringer kun kunnet ske, forsåvidt udgiften til de pågældende præmier kunne rummes inden for den i statsskattelovens § 6, stk. 1 c, 2. punktum, fastsatte grænse af 400 kr. årligt — ved ligningslovene for skatteåret 1952—53 og senere år forhøjet til 600 kr. årligt —, som foruden præmier til renteforsikringer skulle rumme fradrag for præmier til almindelige kapitalforsikringer og forskellige andre forsikringer. En undersøgelse af, i hvilket omfang fradragsretten faktisk er udnyttet med hensyn til bidrag eller præmier til disse ordninger, ville være uoverkommelig og næppe fiskalt svare regning. Man har derfor foreslået som almindelig regel, at den skattepligtige kapitalvinding skal nedsettes med summen af præmier eller bidrag, erlagt under den hidtil gældende lovgivnings område. Reduktionen skal dog kun foretages med hensyn til præmier eller bidrag, erlagt af den skattepligtige selv. Er præmierne eller bidragene erlagt af en anden, som regel vel den skattepligtiges arbejdsgiver, har de ikke tidligere været undergivet beskatning hos den berettigede, og han må derfor svare kapitalvindingsskat af den fulde udbetaling. Ved den foreslåede regel opnås en ligestilling med de i § 129, stk. 1, nr. 9, nævnte tilfælde vedrørende udbetaling af kapitalforsikringssummer, idet der også her sker fradrag for de af den pågældende selv erlagte præmier, iøvrigt på tilsvarende måde uden nærmere undersøgelse af, i hvilket omfang fradragsretten for disse faktisk har kunnet udnyttes inden for det begrænsede fradrag for kapitalforsikringspræmier.

Hvad angår spørgsmålet om de yderligere overgangsbestemmelser, som måtte være fornødne som følge af, at der fremtidig skal indrømmes fuldt fradrag i indkomsten for præmier vedrørende renteforsikringer m. v., bemærkes, at dette spørgsmål vil blive aktuelt allerede ved ligningsloven for skatteåret 1955—56, idet fuldt fradrag for udgifter til sådanne forsikringer jo i henhold til lovbekendtgørelse af 22. december 1953 vil være at indrømme